తండ్రి వాటా

విశ్వనాథంగారు డ్రాయరు లాగి అందులోంచి ఏదో తీసుకోబోయాడు. అది అక్కడ కనపడక, డ్రాయర్లోఉన్న కాగితాలన్నీ అటూ ఇటూ ఒత్తిగించి వెతకటం మొదలెట్టాడు. ఎంత వెతికినా కనపడకపోవటంవల్ల ఆఖరికి ఆయనకు చిరాకేసుకొచ్చింది. తలుపు వెనకాల పొంచి ఉండి అంతా కనిపెడుతూ నిలబడ్డ కామాక్షి తొమ్మిదేళ్ల పిల్ల, "ఏమిటి నాన్నా. వెతుకుతున్నావ్?" అని అడిగింది.

"ఐదురూపాయిల నోటమ్మా. ఈ డ్రాయిర్లో పెట్టాను."

"ఐదు రూపాయిలా? మొన్న దసరాకి సిల్కుగౌను కుట్టించమంటే దగ్గర రాగిడబ్బుకూడా లేదన్నావ్! ఐతే, ఐదురూపాయిలు పెట్టుకునే అబద్ధమాడావన్నమాట! పోనీలే."

ఆయనకి ఐదు రూపాయిలూ కనపడకపోవడమే కాకుండా అమ్మాయికి తను అబద్ధమాడిన సంగతి వెల్లడైపోయినందుకు మరికాస్త చిరాకెక్కువైంది.

"అది కాదమ్మా, నేతివాడి బాకీ తీర్చడంకోసం ప్రత్యేకం ఆనోటు దాచాను. అలా కేటాయింపుగా ఉంచకపోతే ఐదుగాదు ఐదువందలకి సరిపడే ఖర్చుంది...సరే కాని, ఇంతకీ నోటేమైనట్లు?"

"ఏమైందా! నువ్వులేదని అబద్ధం చెప్పినందుకు అలాగే లేకుండా పోయింది!" అంటూ కామాక్షి అక్కణ్ణుంచి తుర్రుమంది. ఆ నోటు పోయిందీ తెలియక ఉన్నదీ తెలియక ఆయన చిర్రుమన్నాడు "ఒరేయ్ పెద్దబ్బాయ్. ఈ డ్రాయర్లో నోటుపెట్టాను, మీకెవళ్ళైనా తీశారా?" అని కేకేశాడు.

రాఘవరావు, "ఏమిటండీ ఫైవురూపీ నోటేనా?" అంటూ పక్కగదిలోంచి వచ్చాడు.

"ఔను."

"ఇప్పుడేం సంజాయిషీ చెబుతుందో అమ్మ! "పిచ్చి ఆలోచనలకి పోయి డబ్బు తగలెయ్యకమ్మా" అని చెబితే వింది కాదు!"

"తగలెయ్యటమేమిటి? మళ్లీ తగరపు తప్పేలాలేమైనా కొందేమిటి?"

"అలా కొంటే నయమే!"

"అవన్నీ అడగకండి! నేను "వద్దు" అని చెవికి ఇల్లుగట్టి పోరేను. "పోనీ, నాన్నగారితో చెప్పి చెయ్యి," అన్నాను. వినందే!"

కొడుకు అన్నమాటలు సగంసగం చెవినపడి, కాంతమ్మగారు వంటింట్లోంచి చక్కా వచ్చింది. "ఏమిట్రా నామీద ఏవో నేరాలు చెబుతున్నావు తీరికూచుని?"

"ఆ ఐదు రూపాయిల సొమ్మూ ఎలా తగులడింపవని నాన్నగారడుగుతున్నారు!"

"తగులబడ మేమిట్రా తెలివితక్కువ వాజమ్మా! అలాంటి అవాచ్యపు మాటలు నోటమ్మట రాకూడదు"

విశ్వనాథంగారికి ప్రాణం విసిగింది. కామాక్షి, రాఘవరావు, కాంతమ్మ—ఒకాళ్ళ తరవాత ఒకాళ్ళు అందుకున్నారేగాని, అసలు సంగతేమిటో చెప్పలేరేగారు. ఆయన వొళ్లుమండి, "సరేనో! ఏంచేశావో చెప్పు" అంటూ పళ్లు పిండుకున్నాడు.

"ఏమిటండీ నేనేదో పాడుచేసినట్లు నిలదీసి అడుగుతున్నారు! ఆ సొమ్ము సద్వినియోగమే అయింది."

"అంటే?"

"ఈవేళ శుక్రవారం మహాలక్ష్మికి భక్తితో పూజచేసి, ధనప్రాప్తి కలగాలని కోరుకుంటూ..."

"సరి! ఆ ఐదురూపాయిలూ పెట్టి శాస్త్రులుగారి భార్యకి చీర కొన్నానన్నమాట!"

"కాదు నాన్నా. లాటరీలో వేసింది." అంటూ, వీధిలోవున్న కామాక్షి లోపలికి చక్కా వచ్చింది.

విశ్వనాథం నిర్ఘాంతపోయి, "లాటరీలోనే! ఐదురూపాయలూనా?" అన్నాడు.

రాఘవరావు, "ఆహా! నిస్సంకోచంగా!" అన్నాడు.

"ఇదేమిటే? మనకి లాటరీ ఎందుకే? కష్టపడి సంపాదించుకుంటూన్న డబ్బుతో తృప్తిపడక, లాటరీలో అప్పనంగా డబ్బొచ్చి పడాలన్న దురాశ పట్టుకుందేమిటి?"

"దురాశేమిటండీ, డబ్బు చేదేమిటి? అదృష్టం బాగుండి ఏ పాతిక వేలో వస్తే, హాయిగా ఉండొచ్చు."

"పాతిక వేలే చాలా!"

"ఎందుకండీ ఆ వెటకారం? పెసరట్లు బుచ్చిలింగానికి లక్షరూపాయిలు రాలేదూ? ఆ మాత్రం చెయ్యకపోయామా మనం?"

ఆ మాటలు విన్నాక విశ్వనాథానికేం చెయ్యాలో తెలిసిందికాదు. "చాల్లే! 'తెలివితక్కువపని చేశాం' అని అఘోరించక ఇంకా సమర్థించుకుంటున్నావ్!" అని ఒక విసురు విసిరాడు. "ఇంతకీ తప్పంతా నాది. నోటు వెట్లో తాళం వేసుకుపోక 'ఎవరిష్టంవచ్చినట్లు వాళ్ళు తగలెయ్యం' డని డ్రాయర్లో వదిలిపోవటం యేమిటి?" అని తన్నుతాను నిందించుకున్నాడు. కాంతమ్మగారు చిన్నబుచ్చుకుంది. కాని ఊరుకోలేదు.

"నేను జన్మానికల్లా శివరాత్రి అని ఒక్కమాటు ధైర్యంచేసి మీ డబ్బు ముట్టుకున్నందుకు మీ ఇష్టంవచ్చినట్లు మాటలంటున్నారు! అనండి. ఎన్ని అనాలో! ఇంతకీ ఆడదాన్నని నోరుమూసుకుని ఊరుకోక ఇంత స్వతంత్రించటమేమిటి నేను?" అని గద్గదిక తెచ్చుకుంది. ఓమాటు కళ్ళు ఒత్తుకుంది కూడాను. దానితో అంతా నిశ్శబ్దం ఐపోయింది. వాళ్లు ఎవరూ మాట్లాడకుండా అలా ఎంతసేపు ఉండి ఉండురో కాని, మరోక్షణానికి ఆవిడ రెండో కొడుకు, ఆనందం పత్రిక చంకన బెట్టుకుని లోపల ప్రవేశించాడు. ప్రవేశించి, "ఏమిట్రా, అంతా ఓ చోటజేరి ధ్యానం చేస్తున్నారు?" అన్నాడు.

తక్కినవాళ్ళు మాట్లాడలేదుగాని కామాక్షి, "ఏంలేదు చిన్నన్నయ్యా, అమ్మమో లాటరీలో ఐదు రూపాయలు వేసిందని నాన్న కోప్పడ్డాడు" అని క్లుప్తంగా చెప్పేసింది.

ఆనందం అంద ముఖాలూ స్టడీచేస్తూ, "ఐసీ!" అన్నాడు సర్వం గ్రహించినట్లు.

"ఐతే అమ్మా, ఆ ఐదురూపాయిలూ లాటరీలో ఎందుకు వేశావ్?"

ఆ ప్రశ్నకి కాంతెమ్మగారు జవాబు చెప్పలేదు. విశ్వనాథంగారే, "ఎందుకేమిటి? ఒక్కసారిగా పాతికవేలు వచ్చిపడతాయని!" అంటూ వెటకారంగా వెలిబుచ్చాడు.

"ఐదయిదులు ఇరవై ఐదు. రూపాయి పెట్టుబడికి ఐదువేల రూపాయిల రాబడి అన్నమాట! ఇకనేం! ఫస్టుక్లాసు ఇన్వెస్టుమెంటు! 'వస్తే అంతా సుఖపడవచ్చు' ననే ఉద్దేశంతో లాటరీ వేసింది గనక పర్వసుబోనా ఫైడీయే! ఇంక అమ్మమీద కేసేముంది నాన్నా?"

ఈ మాటలతో వాతావరణం మారింది. విశ్వనాథంగారి మొహాన్ని చిరునవ్వు మొలిచి, "కేసేమిట్రా? 'అమాంతంగా ఆ పాతిక వేలూ ఒక్కసారి వచ్చిపడితే దాన్ని యేవిధంగా ఖర్చు చెయ్యగలం?' అని ఆలోచిస్తున్నాను, అంతే" అన్నారు.

"నిజమే నాన్నా, ఆ విషయం ఇప్పుడే సెటిల్ చేసుకోటం మంచిది. సొమ్మొచ్చి కూచున్నాక తీరికెక్కడుంటుంది?.....ఏమోయ్ అన్నయ్యా, నీకేమైనా సొమ్ము అవసరం ఉంటుందా?"

"నాకా? రెడీగా ప్లానున్నవాణ్ణి నేనే అసలు. మొన్న మా ప్రొప్రయిటరుకూ నాకూ మాటా మాటావచ్చి, 'నౌఖరీకి రాజీనామా ఇచ్చేద్దామా' అనిపించింది తెలుసా? 'మనకే డబ్బుంటే స్వంతంగా బిజనెస్ పెట్టుకుని ఒకడికి ప్రాధేయపడనక్కర్లేకుండా ఉండొచ్చుకదా' అనుకున్నా. మనకు సొమ్మువచ్చే విధానం ఉందీఅంటే ఈ క్షణంలో వెళ్లి మా ప్రొప్రయిటరుతో 'నువ్వెంత చేసు నీ ఉద్యోగం ఎంతచేసు!' అని, మొహంమీద నాలుగూ దులిపేసి చక్కా వస్తాను."

"వచ్చి, 'రావ్ బ్రదర్సు—కెమిస్టున్ అండ్ డ్రగ్గిస్టున్' అని బ్రహ్మాండమంత బోర్డు ఒకటి రాయించి, వాడిషాపు కెదురుగుండానే నీ షాపుకూడా ఓపెన్ చేసి, వాడి బిజినెస్సంతా నువ్వే లాక్కోవచ్చు. మాంచి స్టేటస్సున్నవాడివని తెలియటానికి ఓచిన్న కారుకూడా కొను...ఐతే వీటన్నిటికీ నీకు ఏమాత్రం కావలసుంటుంది?"

"ఏడెనిమిద వేలైతే చాలోయ్" అన్నాడు రాఘవరావు.

"పోనీ తొమ్మిదివేలే అని వేసుకో" అన్నారు విశ్వనాథంగారు.

"ఆనందం! నీ స్కీమేమిట్రా?"

"ఏమేంటండీ, ఈ ఆనర్సు పూర్తి అయ్యే అవటంతో డైరక్టుగా ఇంగ్లండు వెళ్లి బారిష్టర్గో, అమెరికా వెళ్లి పి. హెచ్చి. డీయో ఐ చేసుకొని వస్తాను."

"రైట్! నీ ఫారను ట్రిప్పుకి ఓ పదివేలు పడుతుందనుకుంటా."

"ఆ పదివేలతో మేనేజ్ చెయ్యొచ్చు."

"అమ్మడూ, నీకూడా ఏంకావాలో ఇప్పుడే చెప్పెయ్యి, ఆనక మళ్లీ దెప్పకుండాను."

కామాక్షి చాలాసేపు ఆలోచించింది. ఆఖరికి, "నాకో గొలుసు చేయించు నాన్నా" అంది.

"ఓసి వెర్రిమొహమా ఇంతేనే!" అంటూ కాంతమ్మగారు అందుకుని, "అన్నలిద్దరూ తండ్రి సంపాదించి పడేసిన ఆస్తికిమల్లే తలో పదేసి వేలూ పంచుకుంటూంటే నీకొక్క గొలుసేనే కావలసింది?" అని మందలించింది.

"పోనీ చెల్లికి తెలియకపోతే దానికేంకావాలో నువ్వు ఆలోచించి చెప్పరాదూ?" అన్నాడు రాఘవరావు.

"ఏంకావాలేమిట్రా? బోలెడంత ఖర్చుంది. దానికి మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళిచెయ్యాలంటే తగిన కట్నం ఇవ్వాలి. లాంఛనాలన్నీ జరపాలి. నగలూ నాణేలేకాకుండా ముద్దుముచ్చట లెన్నో జరపాలి. అప్పుడత్తారుగా సొమ్ముకోసం తడుముకోడం కన్న ఇప్పుడే ఓ ఐదువేలు బ్యాంకులో వేసుకోటం మంచిది"

"నిజమేనమ్మా. ఓ ఐదువేలు బ్యాంకులో వేద్దాం. సరేకాని అమ్మా, "నీకేంకావాలో చెప్పావేకాదు!"

"నాకా నాయనా, తండ్రీ కొడుకులూ చేరి అయిందానికీ, కానిదానికీ చివాట్లెటకుండా ఉంటే అదే చాలు. నాకింకేమీ అక్కర్లేదు!"

"అబ్బే, అలాగంటే ఎలాగ! ఇంతకీ ఈ డబ్బుంతా నీ మూలాన్ని కదా వస్తోంట? మొహమాట పడక చెప్పు."

కాని కాంతమ్మగారు చెప్పిందికాదు. నిష్టూరంగా నిలబడిపోయింది. ఐతేం, కామాక్షి ఊరుకోలేదు.

"నాన్నోయ్. అమ్మాకేం గావాలో చెప్పనా ?"

"ఏంకావాలో నీతో చెప్పి ఉంచానా ?" అంది కాంతమ్మ.

"ఇంజనీరుగారి పెళ్ళాం నిన్ను చేయించుకో మనలేదుటే ?"

"ఆవిడకేం, తొంభై చేయించుకోమంటుంది. మనకు తాహతుండొద్దూ ?"

"తాహతు లేకపోవటమేమిటే, పాతిక వేలొస్తోంటే ! ఏమి చేయించుకోమందో చెప్పు" అని హెచ్చరించాడు విశ్వనాథంగారు.

ఆవిడ ముసిముసి నవ్వులతో, "ఉహూ !" అందిగాని కామాక్షి, "రవ్వల దుద్దులు నాన్నా !" అనేసింది.

"అలా చెప్పు, ఇంకనేం ?" అన్నారు విశ్వనాథంగారు. అంతా నవ్వారు.

"భేష్ ! చవట ఐదు రూపాయిలు పోతేపోయాయిగాని చక్కటి తలపులు పుట్టాయర్రా. మీ అందరికీ !-అయితే ఆనందం ! మొత్తం లెక్క చూడు. రాఘవకి తొమ్మిదివేలు; నీకు పది; చెల్లెలికి ఐదు; మొత్తం ఇరవై నాలుగు. ఇంకో వెయ్యి మిగుల్తుంది."

"ఆ వెయ్యీ, అమ్మ రవ్వలదుద్దులకి సరిపోతాయి" అన్నాడు ఆనందం.

"ఐతే పాతికవేలొచ్చినా ఆఖరికి నాకేమీ మిగలదన్నమాట !" అన్నాడు విశ్వనాథంగారు నవ్వుతూ.

"మిగలకేం నాన్నా ?"

"ఏదీ ! ఏం మిగిలిందీ ?"

"నేతివాడి బాకీ నాన్నా."

ఆ మాటకి అందరూ నవ్వారు. అందరికన్నా విశ్వనాథంగారికి ఎక్కువగా నవ్వొచ్చింది. దరిమిలానకూడా ఆ మాట జ్ఞాపకంవచ్చి, ఆయన తనలో తానే నవ్వుకుంటూండేవాడు.